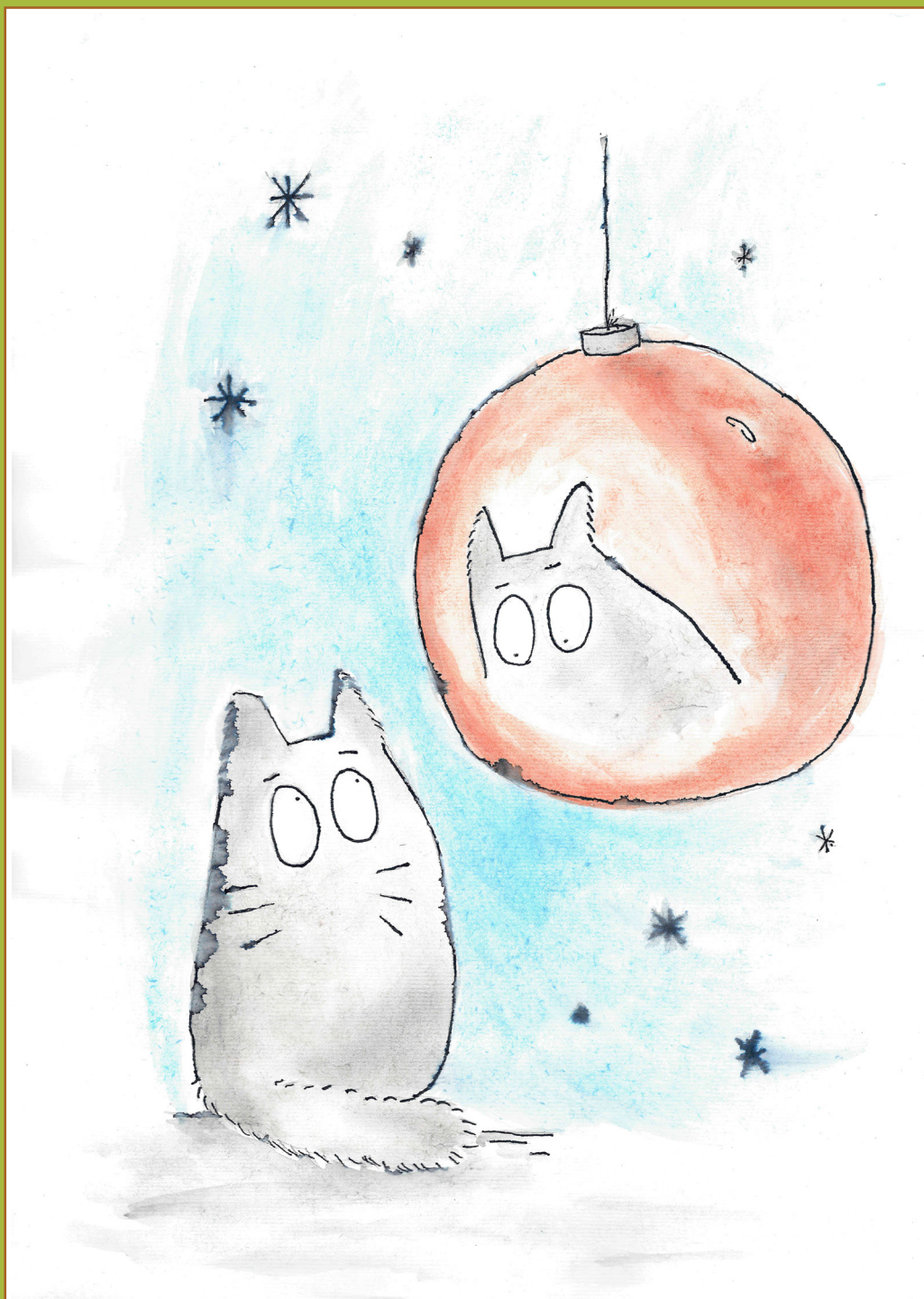

Časopis žiakov a učiteľov Základnej školy Jána Čajaka

Okienko

september 2022/marec 2023, číslo 116

OBSAH

Ahojte, okienkari!	3
Zo žiackych písaniek	4-9
Iz našich svesaka	10-11
Šieste stretnutie slovenských dolnozemsých žiakov	12-13
13. ročník pre žiakov z rozličných škôl	14-15
23. ročník Makovičky	16-19
Divadelný zájazd petrovských žiakov do Jánošíka	20-21
Jeden obyčajný jesenný deň	22
Náhody sa stávajú	23
Fotozábery	24-29
Z pera tretiačov	30-33
Ученички радови 4.Ц	34-37
Резултати конкурса – цртање стрипа	38-39
Súkromný život zvierat	40-45
Mať rád je o nič menej ako žiť	46-47
Učitelia a žiaci cez kľúčovú dierku	48-49
Skvelý život (doplňovačka)	50
Bludisko	51

Redakcia Okienka

Xénia Vujačicová (hlavná redaktorka)
Petra Pintírová
Peter Šuľan
Viliam Spevák
Matej Marčok
Daniela Filipovičová
Marek Šuľan
Zára Hansmanová

Mária Andrášiková, prof.(vedúca novinárskeho
krúžku)
Jarmila Panteličová, prof.
Vesna Valihorová-Filipovičová, prof.
Branislava Bukvič, prof.
Daniela Marková, prof.

Ilustrácia na titulnej strane: Petra Pintírová, 8.b, kombinovaná technika, 2022

Pre opravdivých okienkarov

Druhý polrok sa veľmi rýchlo rozbehol, pre nás ôsmakov až príliš rýchlo. Nemôžeme potvrdiť, že Covid-19 opustil našu Zemeguľu, ale nám to neprekážalo spraviť si najlepší školský rok doteraz. Úsmev a škola väčšinou neznie ako dobré duo, ale aj napriek tomu neuveriteľné bolo zrazu skutočnosťou. S radosťou si prečítajte nasledovné strany nášho školského časopisu Okienko.

Začiatok školského roka sa začal privítaním nových prvákov. Ako každý rok, aj tentoraz bol to krásny uvítací program, ktorý skrášlil náš školský chór.

Šieste stretnutie Mladých dolnozomcov sa už tradične udialo u nás. Žiaci z Rumunska a Maďarska nám ukázali svoj postoj ku svojej rodnej slovenčine. Je to každoročný projekt, ktorý má za cieľ zachovať a rozvíjať národné a jazykové povedomie a kultúrnu identitu slovenských žiakov z Dolnej zeme.

Naša škola bola hostiteľkou v poradí 13. ročníka žiackych seminárov a 23. ročníka výtvarného tábora Makovička. Na týchto dvojitých seminároch sa zaznamenávalo 125. výročie nedožitého narodenia prvej slovenskej vojvodinskej akademickej maliarky Zuzky Medvedovej. Žiaci – účastníci týchto dvoch seminárov sa v tvorivých dielňach inšpirovali životom a dielom tejto jubulantky a tak umelecky oživilí významnú osobnosť dejín vojvodinských Slovákov. Výsledkom ich tvorivosti sú literárne diela, fiktívne rozhovory a komixy.

Osobne si veľmi uctievam divadelné predstavenia a viem, ako je ich ťažko zrealizovať. Po tešila som sa, keď si naši žiaci – divadelníci zahráli divadielko O pyšnej princeznej Krasomile a šikovnom kráľovi Miroslavovi. Vďaka projektu cesta ich odvedla do ďalekého Jánošíka, do jánošíckej základnej školy.

Počas školských dní reportáže a slohové práce sa nevynechávali. Žiacke postrehy ma vždy vedeli zaujať a verím, že aj vy si prečítate o nekaždodenných príbehoch v škole, úvahy o láske a o zážitkoch zo zimných prázdnin.

Blížia sa najprv jarné prázdniny, potom i letné prázdniny a všetci netrpezlivo vyčkávame na zaslúžené oddychy. Prajem vám veľa šťastia v učení a vynikajúce známky. Naši ôsmaci sa už naplno pripravujú na záverečné skúšky a tak im v mene redakcie pražem, aby úspešne zvládli záverečné skúšky a zapísali sa do svojich vysnívaných stredných škôl.

Xénia Vujačicová

Môj prvý deň v škole

Prvý deň v škole bol pre mňa veľkým zážitkom, na ktorý nikdy nezabudnem. Vždy sa budem pamätať na ten deň. Bol som vzrušený, neustále som rozmýšľal o tom, čo sa vtedy stane.

Ráno prvého septembra stanem, umyjem sa, naraňajkujem a pripravím sa pre školu. O tom som stále rozmýšľal. Moja mama bola strápena, lebo vedela, že som nemal záujem o školu. Ale vedela, že keď sa spoznám s novými kamarátmi a učiteľom, že sa to všetko zmení. Ten večer pred školou, bol som vo svojej izbe a rozmýšľal som ako sa oblečiem, zbalím školskú tašku a všetko ostatné čo mi mama prichystala pre prvý deň školy. Rozmýšľal som aj o tom či si nájdem nových kamarátov alebo s kým budem sedieť. Konečne prišlo aj to vzácne ráno. Slnko svietilo a moja mama vošla do mojej izby. Šepkala mi na ucho - Vstávaj!, ale ja

som už bol zobudený. Do školy som šiel s mamou. Učiteľ nás voviedol prvýkrát do učebne a moja mama ma čakala vonku, ako aj ostatní rodičia. Najprv som sa hanbil, ale som videl, že niektorí moji kamaráti plakali za rodičmi, ale o chvíľu všetko bolo v poriadku. Keď sme vošli do učebne, učiteľ sa nám predstavil. To sa mi páčilo a videl som, že všetci boli šťastní. Učiteľ nám úprimne povedal, že nám spočiatku bude ťažko bez rodičov, ale sa zvykneme. Potom sme sa všetci predstavili učiteľovi. Učiteľ nás neustále posmeľoval, hovoril nám, že nám bude rozprávať rozprávky. Nakoniec povedal, že to postačí na prvý deň v škole a že môžeme ísť domov.

Moja mama bola šťastná, lebo som mal úsmev na tvári a že som bol spokojný s prvým školským dňom. Bol to nezabudateľný zážitok.

Alexa Žilaji, 5.a

Dobre sme sa zabavili

Bol to nádherný, letný, teplý deň, keď sa stal tento neobyčajný príbeh.

Ako som už napísala, bol to nádherný, letný, teplý deň a môj brat si k nám zavolať svojich troch kamarátov. Keďže sme sa nudili vo dvore, šli sme sa prejsť. Ako sme sa tak prechádzali vedľa jarku Begej, jeden z nich dastal nezvyčajný nápad. Zišiel dolu k Begeju a povedal, že by sme mohli súťažiť, kto sa odváži priblížiť najviac k vode. Jasný, že som sa tej súťaže nezúčastnila, len som sa pozerala, ako sa boja a smiala som sa. Keď prišiel na rad ten priateľ, ktorý tú hru vymyslel, priblížil sa veľmi blízko vody a spadol do nej. Najprv sme sa všetci smiali, ale potom sme ho šli zachrániť. Síce, len ja som nebola mokrá (čo by som chcela, lebo bol veľmi teplý deň) dobre som sa zabavila. Nevieam, či ten kamarát bol doma karhaný za to čo, sa mu stalo, ale viem, že sa aj on dobre zabavil.

Zára Hansmanová, 5a

Anča a ja

Moja najlepšia priateľka sa volá Anastázia Myjavcová. Ale, ja ju volám Anča!

Anča má jedenásť rokov, ako aj ja! Už sme piatačky. Stretli sme sa v prvej triede a odvtedy sme najlepšie priateľky a spolužiačky v 5. b triede. Anastázia je vysoká a štíhla. Má okrúhlu tvár, ružové líčka, krásne veľké, hnedé oči ako lieskovce. Tvár jej zdobia tenké obočie a malé ružové pery. Má okrúhly nos a dlhé gaštanové vlasy, ktoré obyčajne má rozpustené alebo v cope. Oblieka sa elegantne, ale aj športovo. Je veľmi milá a vždy usmieva sa ako slniečko. Anča má dve mačky a jedného chrčka, o ktorých sa veľmi dobre stará. Obidve hráme na klavíri a vieme kresliť, lebo sme podobné, je ľahko sa rozprávať o niečom, čo by aj ja aj mňa zabávalo. Stretávame sa aj mimo školy, niekedy sme u nej, alebo u mňa doma a niekedy, keď je pekné počasie, by sme išli na zmrzku spolu. Alebo by sme sa stretli len tak v meste v Novom Sade.

Ja strašne veľmi ľúbim Anču a som veľmi šťastná, že sme najlepšie priateľky, Anastázia aj ja!

Kludia Damaris Eliášová 5. b

Rodinný oddych aj dobrodružstvo

Bolo to leto, keď som bol s rodinou pri mori. Bolo nám tam veľmi pekne, ako aj vždy, ale na jeden deň si budem dlho pamätať.

Bol posledný deň nášho pobytu v atraktívnom letovisku. Šli sme na plavbu motorovým člnom a vodič mi dovolil voziť čln. Bolo to veľmi zaujímavé. Bol som veľmi pyšný, cítil som sa ako opravdivý kapitán. Večer nám oco kúpil sľúbené lasery a zmrzlinu a šli sme sa poprechádzať. Na promenáde bolo mnoho ľudí. Odrazu nebolo nikoho, ani brata, ani mamy, ani otca, iba hŕba neznámych ľudí. Strašne som sa naľakal, sponoval som ich nájsť, volal som, svietil som laserom, ale čas plynul a ich nebolo nikde. Spamätal som sa, že pôjdem do hotela a tam na nich budem čakať. Nebolo to ľahko. Bola noc a my sme odišli dosť ďaleko. Konečne som rozpoznal hotel, ale izba bola zamknutá a nebolo tam nikoho. Rozhodol som sa, že pôjdem na recepciu a poprosím ich, aby mi našli rodičov, ale som videl ustarostenú mamu na schodoch a asi nám obydvojom spadol kameň zo srdca.

Ubehla skoro hodina, kým ma našli a asi sa môj oco najviac naľakal, lebo si myslel, že ma ukradli. Nakoniec sa všetko dobre skončilo a my si teraz na to iba spomíname.

Andrej Andrijašević, 5.a

Môj najlepší priateľ

Môj najlepší priateľ, je môj spolužiak, Andrej Seleštiansky.

Pekný je, vysoký asi 150 cm, oči má hnedé, vlasy čierne a huňaté ako ježko. Niekedy, keď idem do školy, stretnem ho a potom ideme spolu do školy. Veľmi je dobrý priateľ, pomáha mi vo všetkom, hrá sa so mnou a niekedy ideme spolu do parku sa hrať. On nenosí okuliare zatiaľ, ako niektorí, oblieka sa pekne a slušne. Výnimočný je v tom, že vymýšľa žarty a v nižších ročníkoch, keď nám na hodine rozprával o nejakých príhodách, tak všetci sme sa smiali, lebo tak smiešne to vyrozprával, že nám bolo zábavné. V škole je dobrý žiak a ja sa s ním veľmi rád hrám a radím.

Pre toto všetko, Andrej je pre mňa najlepší priateľ a som úprimne rád, že som ho spoznal.

Boris Petkovský 5.b

Jeden nekaždodenný príbeh

Predvčerom sa mi stalo niečo veľmi neobyčajné.

Ráno som mal predhodinu z matematiky, tak som sa zobudil skôr. Pripravil som si veci do školskej tašky a šiel som do školy. V škole bolo ako obvykle, ale všetko sa začalo, keď som po škole šiel k starej mame. Tam ma čakal môj nový telefón Xiaomi Poco M4 pro. Keď som si ho vybalil a obzrel, obedoval som. Všetko mi veľmi chutilo. S novým mobilným telefónom celý šťastný, šiel som domov. Keď som prišiel domov, nemohol som vôjsť dnu do domu. Vchodové dvere boli zamknuté. Vyskúšal som vôjsť cez dvere z dvora, ale aj tie boli zamknuté. Vystresovaný vrátil som sa k starej mame. Moja stará mama zatelefonovala môjmu dedkovi, lebo on bol posledný u nás. On jej povedal, že on a môj švagor nosili sediacu súpravu a potom sa už ponáhľali, tak pozamykali aj to čo nemali. No už som musel čakať na svoju mamu, kým sa vráti z roboty. Keď sa už vrátila, požičala si od susedov vrátačku a vyvrtala dieru na dverách. Nakoniec som už šiel domov, doma som si dokončil domácu úlohu, okúpam som sa a šiel som do postele.

A tak na konci, všetko sa dobre skončilo.

Marko Černivec, 5.a

Jedna druhú nikdy neopustíme

Ja mám len jednu najlepšiu priateľku a jej meno je Klaudia Damaris Eliášová. Prečo je práve ona moja najlepšia priateľka?

My sme najlepšie priateľky, pretože máme veľa spoločných vecí, napríklad ona zbožňuje tie isté hry, ktoré i ja zbožňujem, ona má takého istého domáceho miláčika, ako i ja. Klaudia má veľmi husté a dlhé vlasy, ako Zlatovláska, oči má tmavé, zelené ako hora a vysoká je ako strom. Nám je najzábavnejšie, keď ideme spolu do parku, alebo len jedna k druhej domov. Pretože, my sa môžeme zabávať spolu skoro všade. Najčastejšie sa rozprávame o škole, o hrách alebo o niekom inom. Práve tento rok už oslavujeme štyri roky, ako sme sa spoznali a štyri roky nášho priateľstva a máme aj rovnaký počet rokov.

No, skonštatovali sme obe, že keď sa toľko rokov poznáme, že jedna druhú nikdy neopustíme.

Anastázia Myjavcová 5.b

Slzu som nevypustila

Stalo sa to v tretom ročníku na konci školského roka. Udialo sa to na školskom dvore.

Bol to krásny slnečný deň. Celá trieda trávila deň na školskom dvore. S niektorými spolužiakmi sme sa naháňali po dvore. Tak ako sme sa hrali, spadla som na ľavú ruku. Hneď v ruke som pocítila silnú bolesť. Pocit mi bol známy, lebo pred dvomi rokmi som si zlomila pravú ruku. Pán učiteľ ma pustil do učebne, aby som si trochu umyla ruku. Keď sa pán učiteľ vrátil do učebne, zatelefonoval mojej mame, ktorá bola v práci. Pred spolužiakmi som nevypustila ani jednu slzu, ale doma som sa poriadne vyplakala. Čakala som mamu, aby sme šli do nemocnice. Tam mi obložili ruku sadrou a preto ma pán učiteľ volal Sadra. V škole sa mi spolužiaci podpísali na sadru a pán učiteľ mi napísal päť s hviezdičkou. Bola som smutná, lebo som sa nemohla kúpať, plávať a ponárať sa.

Dni ubehli rýchlo. Z dňa na deň som sa cítila lepšie a lepšie. Ten deň, keď mi strhli sadru, šla som sa kúpať na Tikvaru v Báčskej Palanke.

Sára Jovanovićová V.a

Sme úprimné kamarátky a preto si nič netajíme

Moja najlepšia priateľka sa volá Milica. Nie je mojou spolužiačkou, no to nám nevadí, aby sme sa priatelili navzájom.

S Milicou sa rada kamarátim a máme veľa spoločných vecí. Ona má desať rokov a je vysoká. Tvár má podlhovastú a oči modrozelené. Nos má malý, ale preto má dlhé zlaté vlasy. Keď ideme spolu do školy, musím ju čakať, lebo má malý a pomalý krok. Oblieka sa elegantne a najviac nosí tričko, legíny ako aj mikinu. Rada má všetky zvieratá, ale mačky má najradšej a obľúbená hra jej je TWIST. Keď príde k nám, vždy hráme tú hru. Obyčajne, keď máme voľný čas, spolu sa hráme, bicyklujeme a prechádzame sa. Niekedy ideme baviť sa do parku, alebo na nákupy všelijakých vecí. S Milicou, keď sme boli ešte malé, hrali sme sa často s bábikami, teraz sa žartujeme, kreslíme kvety, rozprávame sa o všeličom.

Sme úprimné kamarátky a preto si nič netajíme.

Viktória Rojková 5. b

Ova priča je veoma „uvrnut“ jer je i pisana na „uvrnut“ način. Uz pomoć kockice.

Jednog jutra, gospođica Cvetić je poslala pismo. To pismo je jako dugo, letelo jer je namenjeno važnom gospodinu, koji je jako daleko. Pismo se svačega nagledalo dok je putovalo po svetu. Jednom, u toku putovanja dunuo je jak vetar pa je pismo palo i uletelo u „facu“ jednoj gospođi. Ona je uzela pismo, unela ga u kuću i uzela

makaze kako bi ga otvorila, ali baš u tom trenutku promaja proleti kroz celu kuću i oduva pismo. Opet je dugo vremena putovalo. Dugo se ništa nije dešavalo. Naišlo je na jednog gvozdara. Lupao je čekićem jako glasno, a kad je video pismo skočio je i krenuo da ga juri sa čekićem misleći da je za njega. Važno pismo, krenulo je dalje svojim putem. Našlo se iznad mora, mesto koje nije pogodno za sletanje jednog pisma od papira. Dugo je letelo iznad mora, ali se kopno naziralo u daljini. Posle dužeg vremena videlo je ljude. Dva dečaka su se igrala u pesku, kopali su jako duboko i našli jednu malu kutiju. Pismo je gledalo šta se dešava, kada su otvorili kutiju videli su nešto zlata i dijamantnog nakita. Pismo je nastavilo svoj put. Cilj nije bio tako daleko. Kuću do koje je trebalo da ode je već videlo u daljini. Ispred kuće bila je baštica u koju je trebalo pismo da sleti, jer se tamo nalazio gospodin Cvetić. Gospođica Cvetić je zapravo zaljubljena u gospodina i stalno mu šalje pisma kako ne bi bili usamljeni.

Ovo je bila priča o dva cveta koji se jako vole, a između njih je velika daljina. Ova priča je iznela i pouku, a to je da ljubav može sve da pobedi, čak i daljinu.

Nikolina Kruljac, 7.c

„Детету пуно њубави треба,
да срећно расте, да гради свет,
никад му немој сасећи крила,
подржи сваки његов лет!“

ŠTA ME ČINI SREĆNOM

Ja sam jedno veoma srećno dete. Imam i razloga da budem. Živim sa oba roditelja, imam kućne ljubimce i najbolje drugarice.

Da bi neko bio srećan, mora da voli i da bude voljen. Baš to je razlog za moju sreću. Živim sa tatom i mamom, to je najveći povod za sreću. Kada porodicu čine svi članovi. Takođe imam i baku i deku i sa mamine i sa tatine strane. Sa njima imam mnogo prelepih uspomena koje ću zauvek pamtit. Imam i dva kućna ljubimca. Psa i mačku. Volim da šetam, da osvajam vrhove planina. Tada sam veoma srećna. Sviram klavir i treniram odbojku. Dok sam odlazila u muzičku školu, sve to me je mnogo nerviralo, ali sam sada veoma srećna što imam takvo životno iskustvo. Pored klavira bih volela da naučim da sviram i violinu. Volim i da putujem. Jako sam srećna kada sa roditeljima idem na more, na planine ili neka druga putovanja. Jedna sam od onih, koji vole školu. Svakog jutra ustajem teško, ali srećno. U školu volim da odlazim zbog druženja i da bih videla najbolje drugarice a i nastavnike. Moje najbolje drugarice su Nina, Adela, Nađa, Lenka i Sara. Sa njima mi je svaki momenat prelep, jer kad sam tužna one me razvesele. Imamo mnogo lepih uspomena i srećna sam što su baš one moje najbolje drugarice.

Drago mi je što je moj život ovakav kakav jeste. Srećno živim u njemu i ne bih ga menjala ni za šta.

Silvija Golubović, 8.c

Tanec, Lea Abrahamová 6.a

Šieste stretnutie slovenských dolnozemskejch žiakov Mladí dolnozemci – tvorba a priateľstvo predovšetkým (tvorivé dielne na udržiavanie slovenskosti) v petrovskej škole

Od 15. – 16. septembra 2022 v petrovskej škole prebiehal v poradí 6. ročník seminára s medzinárodnou účasťou žiakov a učiteľov z Nadlaku (Rumunsko), Békešskej Čaby (Maďarsko) a hostiteľskej petrovskej školy. Úhrnne 30 žiakov a 14 učiteľov sa zúčastnili tohto jedinečného podujatia.

V zborovni petrovskej základnej školy hostí privítala riaditeľka školy Zdenka Dudičová. Hostia potom v sprievode učiteľky Márie Andrášikovej šli na obchôdzku školy, nasledovala účasť hostujúcich žiakov spolu s domácimi na hodinách dejepisu, zemepisu a matematiky, desiata a následne v sprievode riaditeľky

Jarmily Vrbovskej návšteva gymnázia a internátu. Po spoločnom obede účinkujúci seminára navštívili Galériu Zuzky Medvedovej, kde im riaditeľka Múzea vojvodinských Slovákov Anna Sáčová-Pintírová a učiteľka Daniela Marková prostredníctvom dokumentárneho filmu sprítomnili život a dielo Zuzky Medvedovej. To bol vlastne aj podklad dielňam, ktoré boli pre mladých dolnozorcov usporiadané v Knižnici Štefana Homolu a v miestnostiach Turistickej organizácie Obce Báčsky Petrovec. Spoločnými silami prostredníctvom troch tvorivých dielní mladí dolnozorcovia zaznamenali 125. výročie nedožítých narodenín Zuzky Medvedovej, prvej slovenskej vojvodinskej akademickej maliarky.

Projekt Mladí dolnozorcovia – tvorba a priateľstvo predovšetkým (tvorivé dielne na udržiavanie slovenskosti) zameraný je na udržiavanie a rozvoj národného a jazykového povedomia a kultúrnej identity slovenských dolnozorských žiakov. V jeho realizácii zúčastnili sa učitelia: Mária Andrášiková, Daniela Marková, Jarmila Panteličová, Vesna Valihorová-Filipovičová, Ján Benda, Mária Miljevičová a Mária Pálenkášová-Boldocká.

Nositeľom tohto projektu je Asociácia slovenských pedagógov. Projekt finančne podporil Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí a sčasti aj Obec Báčsky Petrovec.

Mária Andrášiková, autorka projektu

13. ročník seminára pre žiakov z rozličných škôl s vyučovacím jazykom slovenským v petrovskej škole

V sobotu 26. novembra 2022 v ZŠ Jána Čajaka sa v organizácii Asociácie slovenských pedagógov uskutočnil jednodňový seminár pod názvom Reminiscencia na nedožitú 125. narodeninu akademickej maliarky Zuzky Medved'ovej. Seminára sa zúčastnilo zo 50 žiakov a učiteľov s ôsmich základných škôl: z Kulpína, z Pivnice, z Kysáča, Lalite, Aradáča, Starej Pazovy, Kovačice a hostiteľskej školy. Projekt sa realizoval prostredníctvom tvorivých dielní, v ktorých so žiakmi pracovali učiteľky slovenčínarky Jarmila Pantelićová a Vesna Valihorová-Filipovićová a výtvarníčka Daniela Marková. Žiaci inšpirovaní životom a tvorbou akademickej maliarky Zuzky Medved'ovej umelecky oživilí a posvietili si na jubilujúcu osobnosť z dejín vojvodinských Slovákov. Výsledkom ich kreativity sú slohové práce, vymyslený interview a komiksy.

Na začiatku podujatia sa všetci zoskupili v zborovni školy, kde ich v mene hostiteľskej školy privítala riaditeľka Zdenka Dudićová a v mene organizátora pozdravila predsedníčka Asociácie slovenských pedagógov Mária Andrášiková a podrobnejšie žiakom vysvetlila program tohto tradičného seminára. Úvodom seminára Anna Sěčová-Pintířová, riaditeľka Múzea vojvodinských Slovákov, účastníkom seminára prichystala pútavú prednášku a zároveň aj prezentáciu o živote a diele našej prvej vojvodinskej akademickej maliarky.

K tomu po prednáške zrealizovala aj vedomostný kvíz s darčekom, aby si overila čo si žiaci zapamätali z prednášky. Za pomoci virtuálnej túry prítomní mali možnosť pozrieť si expozíciu

vystavených prác našej akademickej maliarky Zuzky Medveďovej cez VR okuliare.

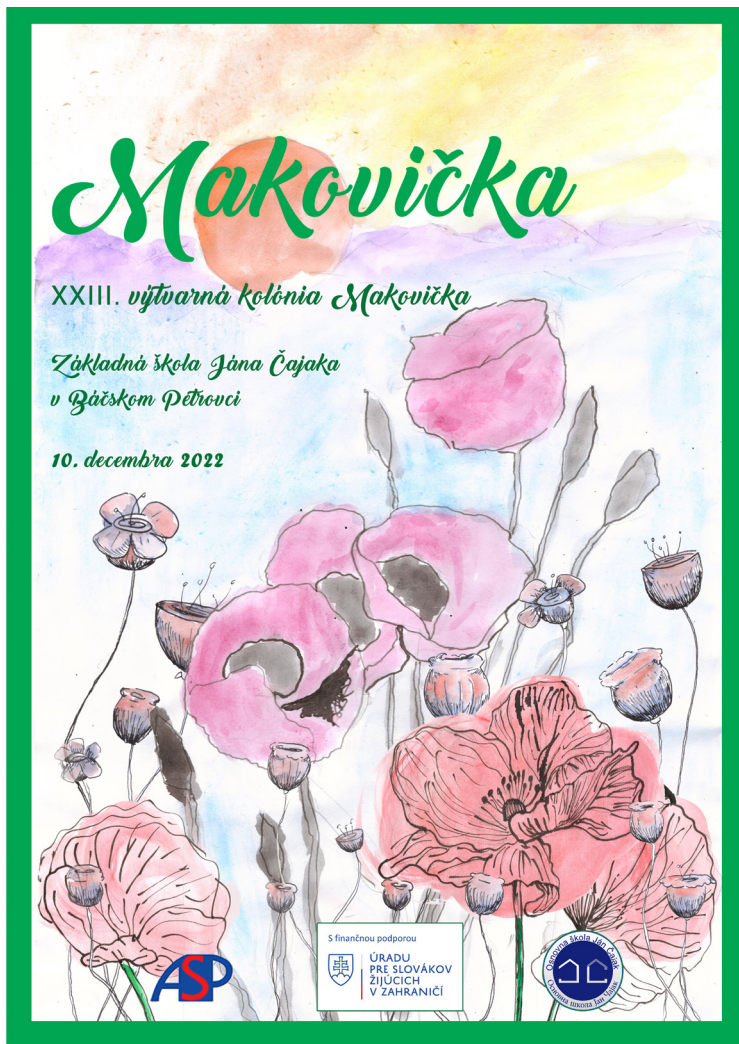
V rámci žiackeho seminára pre učiteľov slovenčiny v zborovni petrovskej školy prebiehalo aj tradičné pracovné stretnutie Aktívu učiteľov slovenčiny. Aktív je súčasťou Asociácie slovenských pedagógov a učitelia si posvietili na kritériá známkovania, s ktorými pracujú na školách. Pracovné stretnutie viedla osvetová poradkyňa Tatiana Naďová.

Po obedňajšej prestávke účastníci seminára navštívili aj Gymnázium Jána Kollára so žiackym domovom, kde mali možnosť pozrieť si spomienkovú izbu, historickú izbu, galériu, ale aj samotné ubytovacie kapacity v internáte.

Na záver seminára Mária Andrášiková vyhodnotila seminár a všetkým účinkujúcim žiakom a ich učiteľom sa poďakovala a zároveň im udelila aj spomienkové diplomy a darčeky.

Mária Andrášiková
autorka a realizátorka projektu

23. ročník Makovičky

Makovička, výtvarnícky tábor pre žiakov, ktorí majú blízko k umeniu, pretrváva už 23 rokov. Aj tohto roku sa tábora zúčastnilo zo 50 žiakov a ich pedagógov z ôsmich našich základných škôl, čiže okrem domácej hosťiteľskej petrovskej školy boli tu aj žiaci z Kulpína, Hložian, Maglića Kysáča, Selenče, Pivnice a zo Starej Pazovy.

Keďže sme si tohto roku pripomínali 125 rokov od narodenia našej prvej slovenskej vojvodinskej akademickej maliarky Zuzky Medveďovej, témou tohtoročného tábora bolo práve toto jubileum. Z tejto jubilejnej príležitosti preto pracovali podľa Zuzky Medveďovej, čiže používali námety a materiály, s ktorými pracovala Zuzka a to v

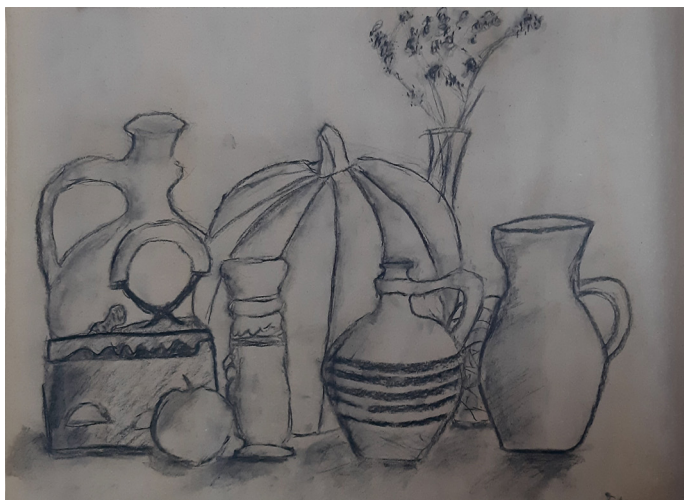
rámci troch dielní. V jednej dielni sa maľovalo akrylovými farbami, v druhej kreslili maliarskym uhlíkom a v tretej grafitovou ceruzkou. Najúspešnejší žiaci boli odmenení príliehavými odmenami.

Materiál pre prácu zabezpečil organizátor tábora za podpory Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí.

Odmenené práce XXIII. Makovičky

KATEGORIA KRESBA

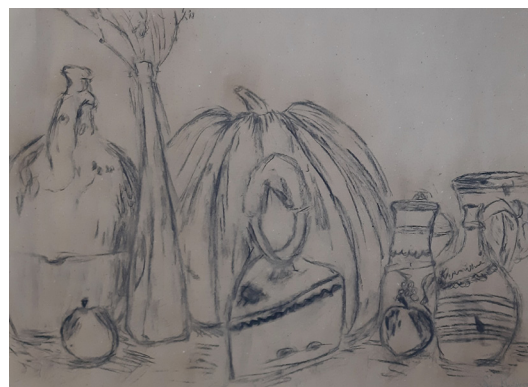
1. cena,
Tomaš Negru, Báčsky Petrovec

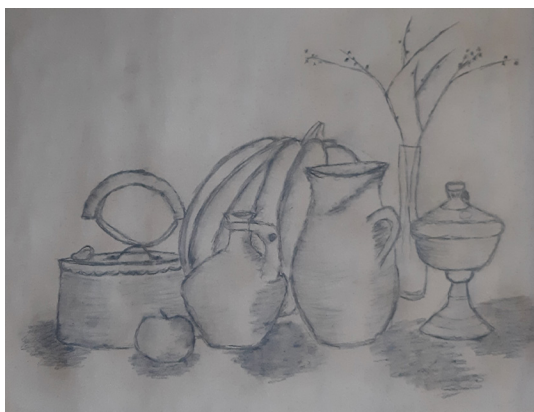
2. cena,
Vladimir Boršoš, Selenča

3. cena
Iva Jakuš, Hložany

3. cena
Sara Marčokova, Kysáč

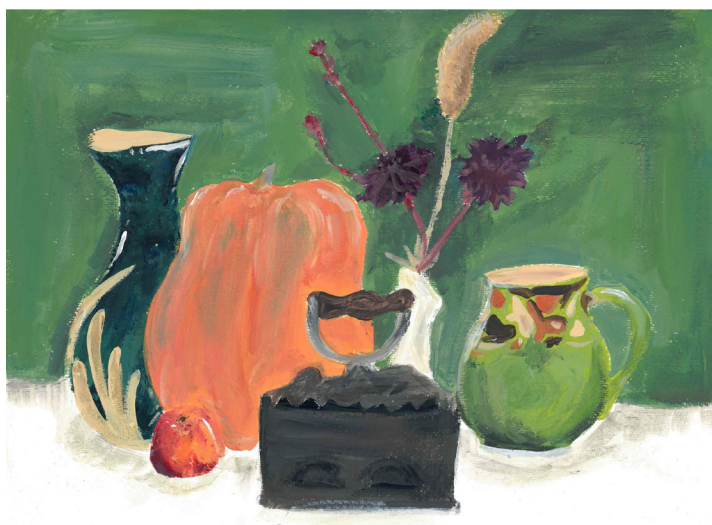

3. cena
Dijana Pudelka, Pivnice

KATEGORIA MALBA

1. cena
Iva Chrťanova, Kysač

1. cena,
Klaudija Damaris Elijašová, Bačsky Petrovec

2. cena,
Nives Ilić, Maglić

3. cena,
Kristina Morgenštejnova, Kulpin

3. cena,
Doriana Todorovičová, St. Pazova

KATEGORIA PORTRÉT

1. cena
Kalin Stojaković, Maglič

2. cena
Matej Marčok, Báčsky Petrovec

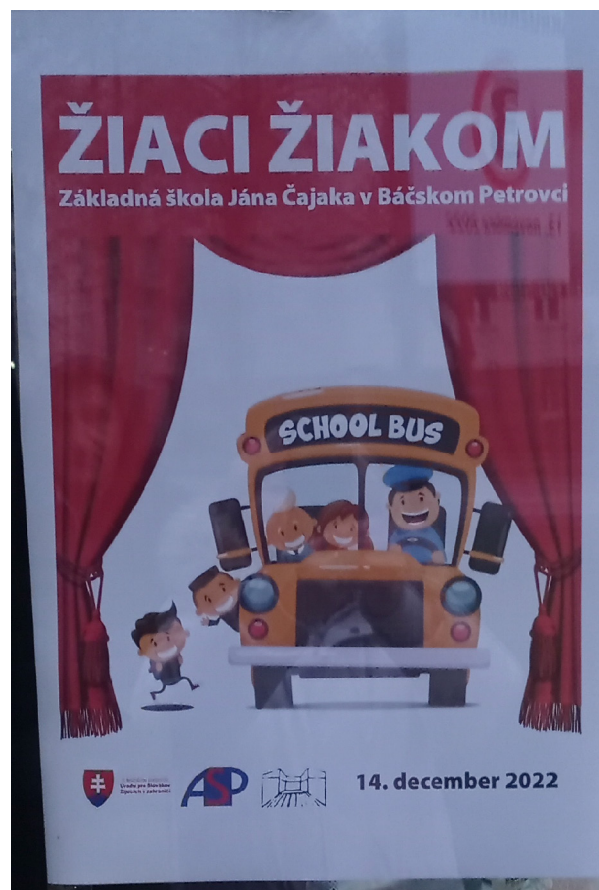
3. cena
Peter Šul'an, Báčsky Petrovec

2. cena
Veronika Alexiová, Báčsky Petrovec

Divadelný zájazd petrovských žiakov do Jánošíka

V stredu 14. decembra 2022 žiaci našej školy navštívili ZŠ Tomáša Gáríka Masáryka v Jánošíku. Divadelného zájazdu sa zúčastnili žiaci-herci 2. stupňa a žiačky-tanečnice z 1. stupňa, ktoré spolu so svojimi učiteľkami (Jarmila Pantelićová, Vesna Valihorová-Filipovićová a Jana Kopčoková-Gániová) pripravili

divadelnú scénu O pyšnej princeznej Krásomile a šikovnom kráľovi Miroslavovi. Predlohu napísal Dr. Michal Babiak. O hudbu sa postaral Andrej Medveď a o rekvizity Daniela Marková.

Divadelný zájazd ZŠ Jána Čajaka Žiaci žiakom je každoročný jednodňový výchovno-vzdelávacie projekt, projekt Asociácie slovenských pedagógov koncipovaný ako stretnutie žiakov vojvodinských základných škôl s vyučovacím jazykom slovenským. Projekt spočíva v spájaní vzdelávania s reálnym poznávaním a upevňovaním priateľstiev medzi slovenskými žiakmi z Čajakovej školy so slovenskými žiakmi z rozličných základných škôl vo Vojvodine v Srbsku.

Projekt Žiaci žiakom je finančne podporený Úradom Slovákov žijúcich

**Autorka projektu
Mária Andrášiková**

Jeden obyčajný jesenný deň

Jesen, najkrajšie obdobie v roku. Pre mňa tým, že ma vie očariť, keď som smutná.

Pravda je, že nám zmena počasia môže celkom zmeniť náladu, ale je to jeseň, však? Každý deň je úplne rovnaký. Len vstanem a už musím byť v škole. Po vyučovaní domov a tak do kruhu. Rozhodla som sa, že dnes nebude ako včera, alebo predvčerom. Dnes bude môj deň! Pochopila som, že najmenej času trávim v prírode a preto si myslím, že by som si mohla v nej trochu oddýchnúť.

Hodiny ubiehali pomalšie ako zvyčajne, pravdepodobne preto, že som sa tešila na koniec dnešného školského dňa. Po hodinách vybehla som von zo školy najrýchlejšie, ako som mohla a šla som tam, kde ma nohy niesli. Nevieam, ako vám to vyčariť, čo som vtedy videla. Bol to strom. Nie obyčajný strom. Vyzeral tak neskutočne a rozprávkovy. Cítila som neuveriteľný pocit. Listy na ňom boli také pestrofarebné, a len čo sfúkol vietor, počula by som tú najkrajšiu melódiu, ktorá tvorila hudbu. Zotmelo sa. Všetko kúzlo je preč. Táto chvíľa sa už nemôže zopakovať. Všetko stíchlo a pobrala som sa domov. Bol to vzácny moment. Keď som prišla domov mama ma dočkala s otvoreným náručím.

Pokúsila som sa jej prerozprávať prežitý okamih jesene. Mama sa len usmiala, lebo vedela o čom hovorím.

Nad'a Jovanovićová VII.a

Náhody sa stávajú

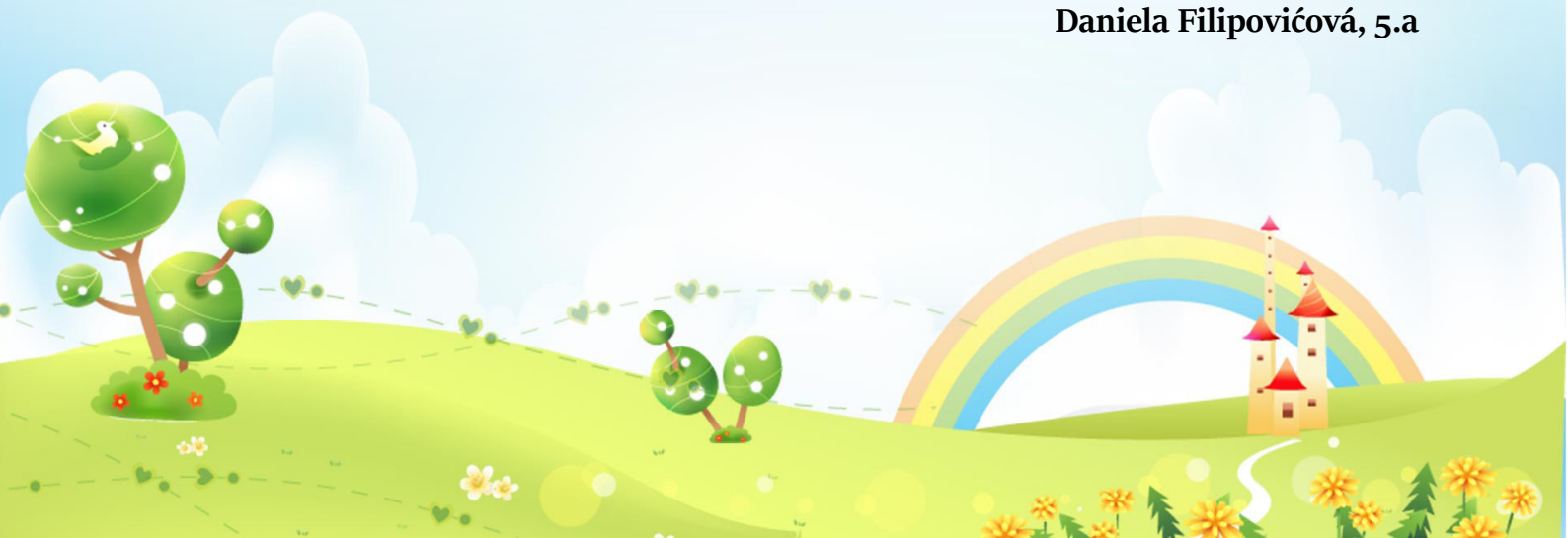

To, čo človek nikdy nečakal sa tiež môže udiať. Niekedy to môže byť len sen a niekedy aj skutočný príbeh. No, ale mne sa nahodila taká príležitosť a je to môj skutočný príbeh.

Nikdy som nečakala, že sa stanem herečkou. Jedného októbrového večera sa mi stalo niečo nezvyčajné. To, čo som nikdy nečakala, sa ten večer udialo. Pretože som bola recitátorkou, bola som zavolaná, aby som vystupovala v divadle. Moja mama sa veľmi potešila, ale ja som nebola príliš nadšená. No, po krátkom čase mame napadla dobrá idea. Pretože som už dlho čakala, že mi rodičia kúpia papagája, povedala mi, že ak budem vystupovať, že papagája konečne dostanem. Vtedy som veľmi neverila, ale viem, že moja mama splní to, čo povie. Nuž som pristala. Ona a ja sme ten istý večer išli spolu do divadla. Tam bola režiserka, ktorá je zo Slovenska. Vysvetlila mi, že toto divadlo bude o Petrovi Panovi. Spočiatku som myslela, že bude veľmi detské, ale potom povedala, že toto divadlo má do srdca starších ľudí priniesť hru a radosť a vtedy sa mi zapáčilo. Po pártich dňoch všetkých nás zavolali do divadla. Vysvetlili nám, o čo vlastne ide a dali nám naše texty. Druhý a tretí deň sme len čítali a potom sme vyšli aj na javisko. Spočiatku som poznala len deti, ale potom sme sa začali všetci rozprávať a hrať spolu. Divadlo sa stalo mojím druhým domom a ani som nerozmýšľala o premiére. Premiéra mala byť 18. decembra, ale potom sa posunula a bola 22. januára. Mala som trochu trému a potom som sa nemohla dočkať, aby premiéra prešla. Bola som trochu smutná, že sa toľko posunula, ale som s radosťou chodila do divadla. Vždy, keď sme čakali niekoho sme sa rozprávali a chystali svoje rekvizity. Deň pred premiérou sme mali generálnu skúšku a robili sme celý deň. Keď sme sa vrátili z prestávky, nikomu sa nechcelo a niektorí aj odišli domov kvôli chorobe. Ten večer som myslela, že opäť posunú premiéru, ale spolu sme uspeli. Podľa mňa ten deň bol ťažký, ale my sme skupina, ktorá dokázala, že s veľkou voľou môžeme dosiahnuť všetko.

To boli dva mesiace môjho života, ktoré mi pomohli, aby som získala sebaistotu a našla nových priateľov. Teraz rada chodievam do divadla a pripomínam si, ako som sa chcela vzdať a nikdy viac to neskúsiť. A to som nikdy nečakala, že sa stanem herečkou. Náhody sa stávajú.

Daniela Filipovičová, 5.a

FOTOZÁBERY

1. september 2022 – slávnostné víťanie prvákov

15.-16. september 2022

Šieste stretnutie slovenských dolnozemskejch žiakov v petrovskej škole

22.september 2022 - Pridelenie robotov mbot a dronov

29.september 2022 – Návšteva predsedníčky obce

13.október 2022 – Detský týždeň

24.október 2022 – Orchestrík na návšteve

*2. novembra 2022 -
Prezentácia dobrovoľnej vojenskej služby*

*17.november 2022 – interaktívna tabuľa
pre prvákov*

*17. november 2022 – odborná prednáška
pre šiestacký*

*26. novembra 2022 - 13. ročník seminára
pre žiakov z rozličných škôl s vyučovacím jazykom slovenským*

6. decembra 2022 - Pyrotechnika – nie!

*6. decembra 2022 -
16 dní aktivizmu proti násiliu nad ženami*

*10. decembra 2022 - Detský tábor výtvarnej tvorby
XXIII. Makovička*

14. decembra 2022 - Divadelný zájazd do Jánošíka

14. decembra 2022 -
U nás Rada pre bezpečnosť cestnej premávky

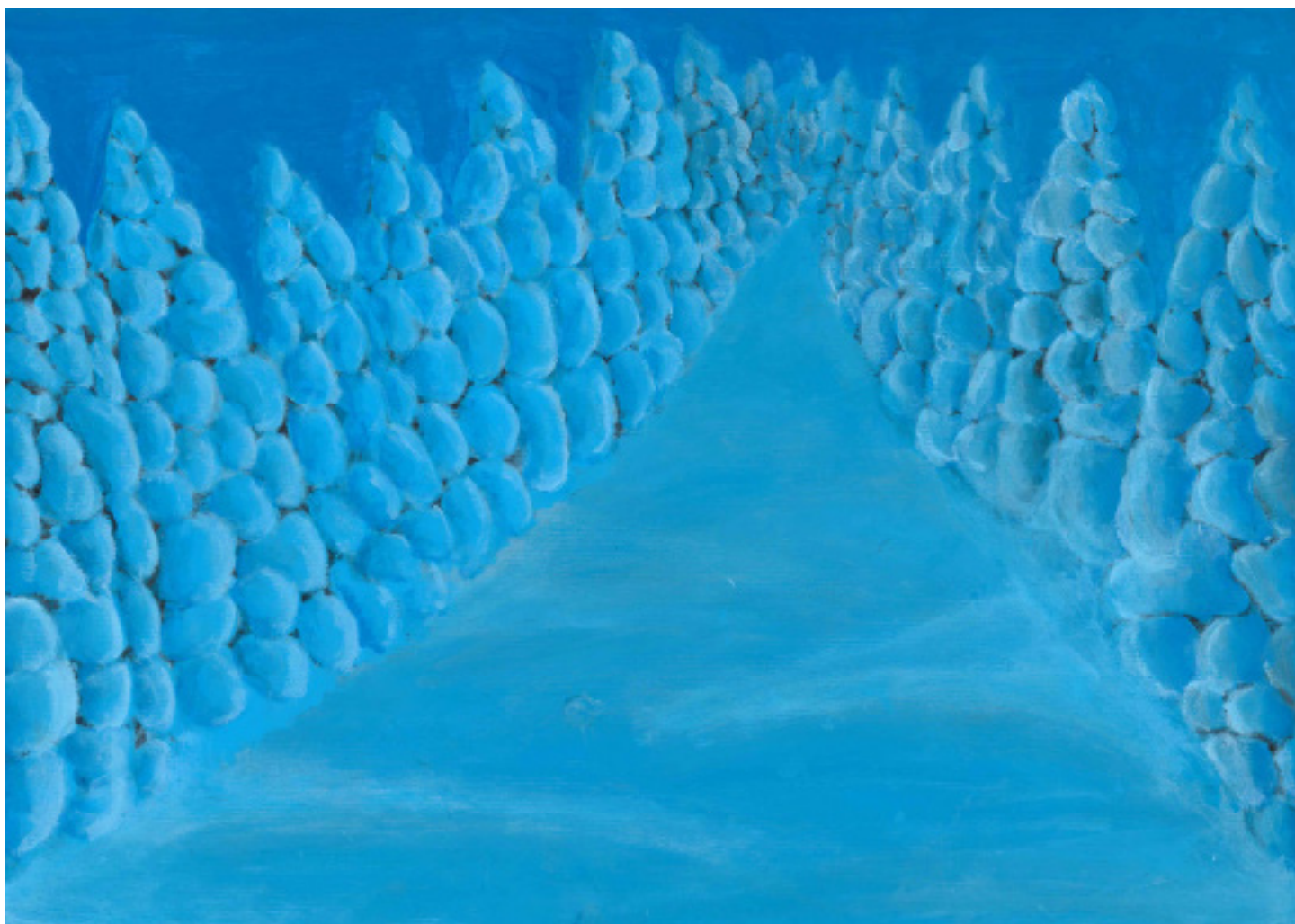
15. decembra 2022 - Online šach

Z pera prvákov, druhákov, tretiaikov, štvrtákov...

Môj svet

Môj svet tvorí všetko vokol mňa.
Je to príroda, parky, moje záľuby.
Ľudia vokol mňa, zvieratá.
Súčasťou môjho sveta sú i moji priatelia a priateľky.
Ale predovšetkým môj svet je moja rodina,
Moji rodičia, moje sestry.

Klaudia Kováč-Varga, 3.a

Lúcia Beličková, 8.b

*Ocenená práca v kategórii vyšších ročníkov na výtvarnej súťaži Vianočná rozprávka
Ústavu pre kultúru v Novom Sade*

Z pera prvákov, druhákov, tretiakov, štvrtákov...

Ema Stojanová 5.b

Ocenená práca v kategórii vyšších ročníkov na výtvarnej súťaži Vianočná rozprávka Ústavu pre kultúru v Novom Sade

Pán Biely

Prvý sneh napadal koncom januára. Bola to radosť pre deti, lebo ho dlho čakali. Aj ja som čakal ísť von. Sánkovať som sa nemohol, lebo ho bolo málo. Lyžovať u nás nie je možné, lebo v blízkosti nemáme hory. Ale preto máme kĺzisko. Vlni som sa naučil kĺzať. Keď je ľad hladký, tak mi to veľmi dobre ide. Párkrát som aj spadol na zadok a môžem povedať, že je dosť tvrdý. Prvý sneh bol mäkký, ale sa ľahko stal snehuliak. Spolu so sestrou a bratom sme vystavali jedného. Najväčšiu guľu urobila sestra, strednú som urobil ja a najmenšiu môj malý brat. Snehuliak dostal mrkvu, šal a hrniec na hlavu. Nazvali sme ho Pán Biely. Veselo nás pozdravoval niekoľko dní. Mama nás spolu s ním odfotila a máme krásnu pamiatku.

Filip Tarnóci, 3.b

Zimné hry

Zimné obdobie mám rád iba vtedy, keď je opravdivé. U nás je mierne počasie a snehu veľmi málo. Prvý sneh napadal koncom januára.

Keď som videl, že napadal sneh, hneď som sa dobre obliekol a šiel som von. Oco mi našiel sánky a sánkoval ma po celom dvore. Chcel som sa aj kĺzať, ale kĺzisko nebolo otvorené. Na dvore som si urobil snehuliaka. Nebol veľmi veľký, lebo sa sneh rýchlo stopil.

Veľmi sa teším na zimu. Jedine mi je ľúto, že som sa doteraz nemohol na snehu viacej hrať.

Janko Čeman, 3.b

Z pera prvákov, druhákov, tretiakov, štvrtákov...

Hra s malými snehovými guľami

U nás zima je mierna. Prvý sneh napadal v januári. Bol mäkký a bolo ho málo. Ešte sa neviem lyžovať, ale v strede Petrovca máme kĺzisko a keď mám voľný deň, idem sa kĺzať. Ľad tam býva hladký. Keď bola zima, so spolužiačkami som stavala snehuliaka. Hrala som sa s malými snehovými guľami. Teším sa, keď je zima biela.

Emília Grňová, 3.b

Maša Lončárová 6.a

Práca zaradená medzi
20 najúspešnejších prác na výtvarnej súťaži
Vianočná rozprávka
Ústavu pre kultúru v Novom Sade

Bola by to dobrá guľovačka a sánkovačka

Prišla zima a ja sa tak veľmi teším.

Prvý sneh napadal v januári.

Keď som videla, že je všetko pokryté snehom, bežala som von sa hrať. Sneh bol mäkký, vodový a studený. Nenapadalo veľa, no predsa na dobrú sánkovačku ho bolo dosť. Lyžovať sa neviem, ale môj strýko je učiteľ lyžovania, tak ma to naučí.

V blízkosti máme kĺzisko. Rada sa tam chodím kĺzať so spolužiakmi. Ľad je taký tvrdý, že nás zadky boleli, keď sme spadli. Keď k nám prišla kamarátka Emília, stavali sme snehuliaka. Váľa sa guľa jedna, druhá a tu je aj tretia. Snehuliak už bol na svete. No, sneh sa začal topiť, ale ten náš snehuliak si aj ďalej pyšne stál. Mama mi hovorila, že aj televízia si ho nahrála. Zimu mám rada, najviac sa teším snehu a prajem si, aby ho bolo až do kolena.

Bola by to dobrá guľovačka a sánkovačka.

Nina Častvenová, 3.b

Z pera prvákov, druhákov, tretiakov, štvrtákov...

Aj keď nebolo veľa snehu, mohli sme sa hrať a zabávať

Snežiť začalo v januári. Nesánkovala som sa, nelyžovala, mohla som sa zabávať iba na snehu. Bola som sa kĺzať na kĺzisku. Na kĺzisku ľad je krehký a tenký, hoci každé ráno sú silné mrázy. S najlepšou kamarátkou som stavala snehuliaka a keď začalo byť teplejšie, snehuliak sa začal topiť.

Aj keď nebolo veľa snehu, mohli sme sa hrať a zabávať. Táto zima je pekná a zábavná. Veľmi sa na ňu teším.

Anka Šimová, 3.b

Petra Sýkorová 8.a

Rada by som sa sánkovala

U nás tejto zimy bolo veľmi málo snehu. Trochu napadal, ale sme sa nemohli sánkovať. Sánky mám a keď voľakedy býval veľký sneh, rada som sa sánkovala. Kĺzisko máme v našej dedine, ale sa neviem dobre kĺzať, takže tam málo chodievam.

Budem sa veľmi tešiť, ak ešte tejto zimy napadá sneh, aby som sa guľovala a urobila si veľkého snehuliaka.

Jana Krásniková, 3.b

*Práca zaradená medzi
zo najúspešnejších prác na výtvarnej súťaži Vianočná
rozprávka
Ústavu pre kultúru v Novom Sade*

Јесен

Јесен је своје златно лишће бацило на земљу и донело своје топле боје. Ветар дува, пада киша пада, а наша мала јесен је златна. Тихо нам се прикрала јесен, шушти лепо жуто и црвено лишће. Прегршт плодова нам донела и слатким мирисом замирисала. Величанствена јесен! Донела плодове сваке, у руке нам даде грозђе. Лепа је јесен златна. Волимо златну јесен јер нам доноси плодове.

Јована Милановић, 4.ц

Jednoga dana došla
nam jesen.
Kroz prozor videla sam
lepe tople boje. A
jesen nam donela plodove
nove.

Svakoga dana vidim
decu u toplim jaknama
i kišobranima u ruci.
I više nema onih ptica
jer su otišle
u tople krajeve.

Sunce se polako
stidljivo skriva iza
oblaka.
A ljudi spremaju
zimnice.
I to je naša
jesen.

Nikolina Jovičić, 4.c

Pavel Hric IV. lu
OŠ „Jm. Čajk“
P.H

2022. 3
December 9
Bačsky Petrovec

Zvezka Medvedionci

**Najúspešnejšia práca na 23. Makovičky
žiakov nižších ročníkov
Pavel Hric, 4.b**

МОЈА СЕСТРА

Моја сестра се зове Јована. Јована је старија од мене девет година.

Она има браон очи и браон косу. Њена омиљена боја је плава. Моја сестра воли да једе нездраву храну. Поред тога сваког дана једе супу. Воли да једе још много тога. Моја сестра воли да спава до дванаест. Она је мало буцкаста. Није толико пуно висока ни ниска. Воли да носи широке ствари. И ја сам јој некад крала слаткише а још увек јој украдем штикле и шетам се са њима по кући. Ја кад сам била мала, моја сестра ме је чувала.

Ја моју сестру волим јер ме је водила свуда, волим је јер ме је чувала и волим је зато јер ми је сестра.

Milica Mikić

Mariena Nina Martinkova

Николина Јовичић, 4.ц

БИО ЈЕ ТО НЕСПОРАЗУМ

Свима се некада деси понеки неспоразум. Тако се и мени десило.

Викендом углавном ујутру идем по хлеб. Тако сам се ја једнога јутра пробудио и чуо како мама и тата разговарају и помињу да ћемо за викенд да идемо код куме у Сомбор да се дружим два дана са кумићима. Приметили су да сам устао и рекли су ми да се спремам. Трком сам отишао у собу и сав срећан почео да се спремам. Спаковао сам свој кофер, обукао јакну и патике и рекао родитељима да сам спреман и да их чекам. Они су се смејали када су ме видели, јер су ми рекли да се спремам за пекару.

Не треба прислушкивати старије, јер су се договорили за другу недељу.

Милош Милановић, 4.ц

Filip Triaška

Људи некад не слушају шта им је неко рекао или нису добро чули.

Ја сам мојој мами рекла да дође по мене али није добро разумела. Пошто се бојим да идем сама ноћу, рекла сам мами да дође по мене сутра а она је разумела прекосуфра. Када сам изашла из школе гледала сам где је мама али није била ту. А напољу је био мркли мрак. Била сам је чекала али није била ту. Ја сам се тад јако уплашила. Ноге су ми биле дрхтале, зуби цвркотали. Чим сам видела неког човека у исто време ми је било боље и плашила сам се. Док сам ишла кући све и више сам се плашила. Док сам шетала, плакала сам а срце ми је јако брзо куцало. И кад сам ушла у стан била сам љута на маму.

Зато што ме мама није слушала, то се претворило у најгори дан мог живота.

Николина Јовичић, 4.ц

СТИЖЕ НАМ ЗИМА И ПРАЗНИЦИ

Зима је годишње доба, са којим се завршава једна година. Зима нам доноси пуно белих радости и Нову годину са прегршт поклона и Деда Мраза.

Зима је годишње доба када је хладно и када пада снег. Деца воле зиму због снега од којег могу да праве Снешка Белића и разне фигуре и слике својих тела по снегу. Зима је лепа, јер падају пахуљице као балерине са неба. Деца се радују, свуда лете грудве са свих страна. Деца воле зиму због санкања, скијања и клизања. Ја највише волим да клизам и једва чекам да поново поставе клизалиште у центру Бачког Петровца, где сам се клизала и осећала се као Снежна вила. Зима нам доноси празнике. Стиже нам Нова година и Божић, а и зимски распуст. Радујем се празницима као и свако дете. Већ осећам мирис предивних медањака. Радујем се поклонима, кићењу јелке, и свечаној вечери за Бадње вече. Желим да баш ја добијем новчић из погаче. Волим школу, али се ипак радујем распусту и волела бих да негде отпутујем на планину. Највише од свега волим да будем са мамом и братом, да будемо здрави, а све остало ће доћи.

Зима нам доноси пуно тога лепог.

Димитрија Канас, 4.ц

Jesen svojim plaštom
donosi plodove i boje tople
ko vatra koja nas greje
i sunce koje se smeje sakriva
se iza oblaka sivih.

Jednoga dana deca se igraju
u lišću, vole jesen kao ja.
Ona nosi voće u rukama i deli
deci. Jesen nekad nosi kišu
i maglu, ali opraštamo jer je sve ostalo lepo.

Miloš Milanović, 4.c

Emilia Grňova

Зима је моје омиљено годишње доба, јер има пуно празника и јер има снега.

Зима има пуно празника, али мени је омиљена Нова година. Мој брат Небојша и ја обожавамо да правимо Снешка и да се грудвамо, понекад нам се придружи и Јована. Моја мала браћа највише воле зиму, јер долази Деда Мраз и даје нам поклоне, али има још пуно празника, а то су: Свети Никола, Бадње вече, Божић. Ми се сваке године састанемо. Ми палимо велику ватру у Равном Селу, палимо бадњак.

Ми се сваке зиме окупљамо и сви су на распусту или на годишњем одмору. Стално слаavimo код бабе Снеже и деда Драгана и слаavimo Нову годину код кумова, тамо обожавам да заједно одбројавамо.

Милош Милановић. 4.ц

Ја волим Нову годину и Божић, волим и зиму јер су тад моји омиљени празници.

За Нову годину ја и мама правимо колаче. Неколико дана раније китимо јелку и украшавамо стан. Ја увек добијем поклоне за Нову годину а ове ћу сигурно добити од родитеља и од сестре. Волим када укарсимо стан са лампицама јер цео стан се сија. А на крају је добро то што сви једемо колаче и ја тад отварам поклоне. Ми за Божић правимо чесницу и имамо богату трпезу. Сви онда једемо и ломимо чесницу која има новчић. До сад нисам ни једном извукла новчић али би хтела ове године. На крају кад сви гости оду, ја помажем око склањања хране и свега осталог на столу.

Зато ја волим зиму и празнике кад су тад.

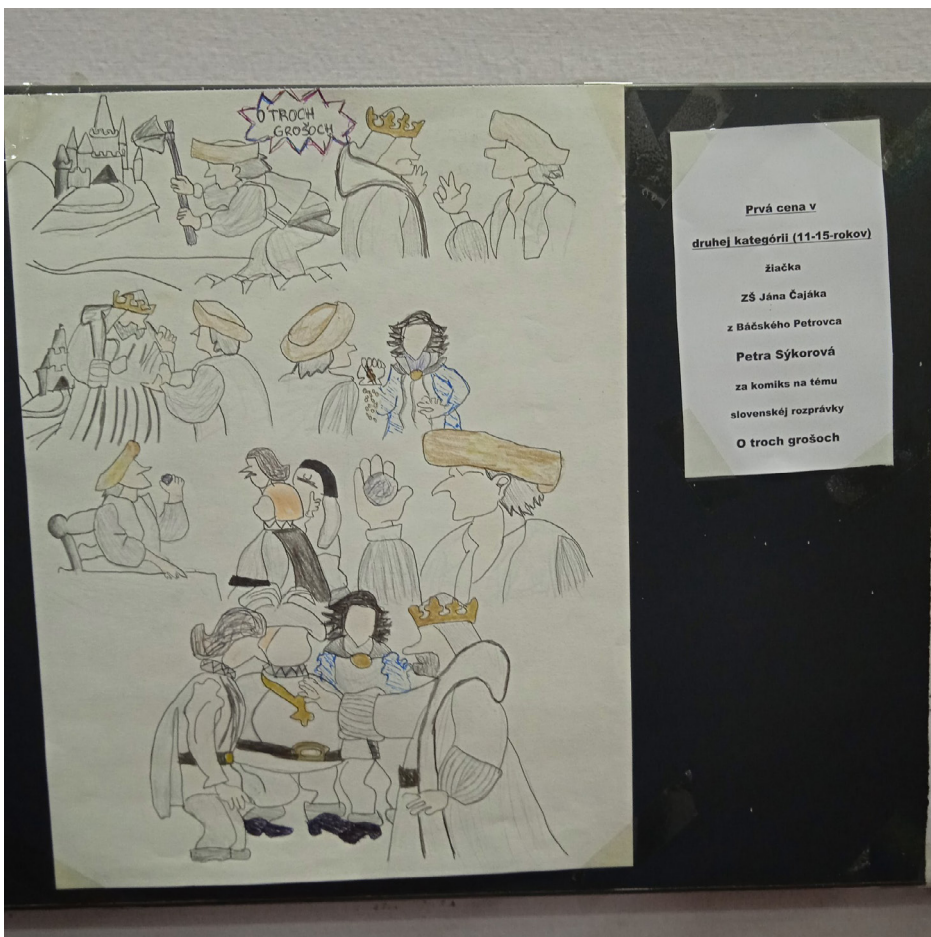
Николина Јовичић, 4.ц

Резултати конкурса цртање стрипа

*Žiačky Petra Sýkorová 8.a a Maša Lončárová 6a
v miestostiach Národnostnej rady Slovenskej národnostnej menšiny v Novom Sade*

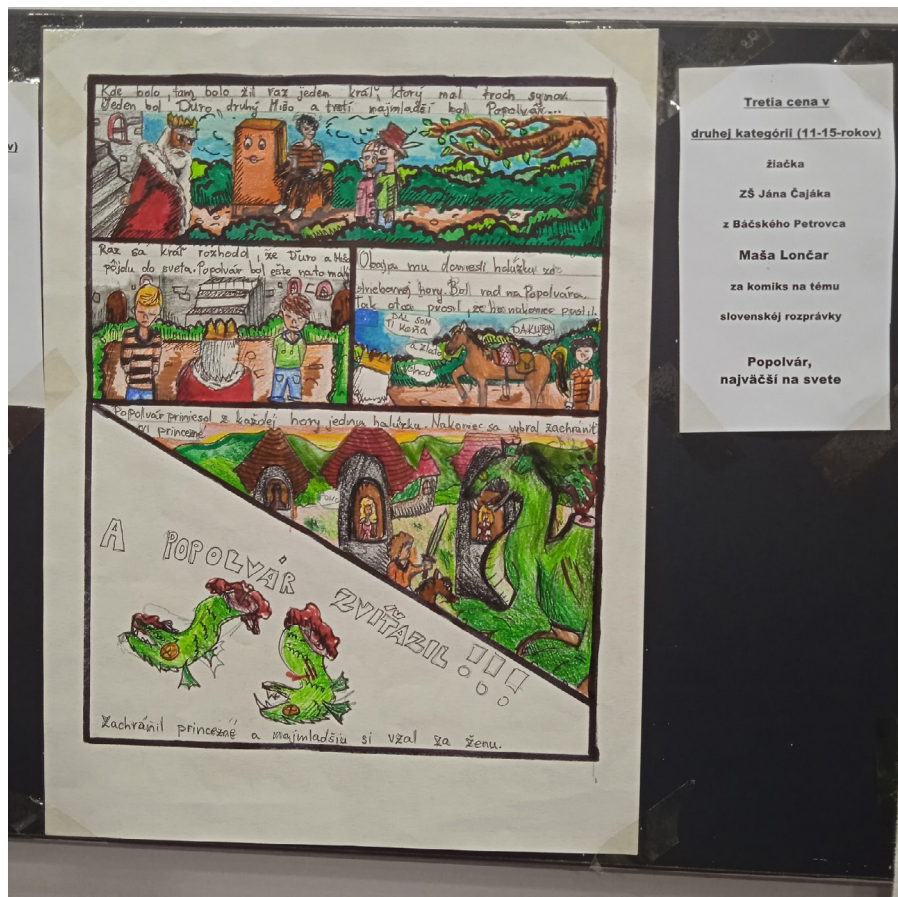
Национални савет словачке националне мањине расписао је конкурс за цртање стрипа на тему Словачке бајке у стрипу. Ученици су имали прилику да изабере једну од шест понуђених бајки. Конкурс је расписан у периоду од 09.05.2022. – 31.05.2022. Из наше школе је било послато десет радова, ученика од 5. и 7. разреда у школској 2021/2022. години. Евалуација конкурса и додела награда обављени су у школској 2022/2023. Награђене су две ученице наше школе: Маша Лончарова, која је освојила трећу награду и Петра Сикорова, која је освојила прву награду. Свечана додела награда одржана је у просторијама Националног савета словачке националне мањине у Новом Саду.

Prvá cena v
druhej kategórii (11-15-rokov)
žiacka
ZŠ Jána Čajaka
z Báčského Petrovca
Petra Sýkorová
za komiks na tému
slovenskej rozprávky
O troch grošoch

**Prvá cena v
druhej kategórii
(11-15-rokov)
žiacka ZŠ Jána Čajaka
z Báčského Petrovca
Petra Sýkorová
za komiks na tému
slovenskej rozprávky
O troch grošoch**

**Tretia cena v
druhej kategórii
(11-15-rokov)
žiacka ZŠ Jána Čajaka
z Báčského Petrovca
Maša Lončárová
za komiks na tému
slovenskej rozprávky
Popolvár
najväčší na svete**

Tretia cena v
druhej kategórii (11-15-rokov)
žiacka
ZŠ Jána Čajaka
z Báčského Petrovca
Maša Lončár
za komiks na tému
slovenskej rozprávky
Popolvár,
najväčší na svete

Súkromný život zvierat

KRK (CHORTVÁTSKO) 2022

Prvého júla roku 2022 sme sa s rodinou vybrali na dovolenku na ostrov Krk v Chorvátsku. Tento ostrov leží v Jadranskom mori a je najväčším na chorvátskom prímorí. Na ňom sa rozprestierajú nádherné habitáty, dominujú kamenisté, ale čím sme bližšie centru ostrova, dominujú lesy. My sme boli ubytovaní v dedinke Vantačići, na severozápade tohto ostrova. Krk je známy svojou pestrou herpetofaunou a chodia naň herpetológovia z rôznych krajín. Žije tu celkovo osem druhov jašteríc, osem druhov hadov, tri druhy korytnačiek a tri druhy žiab. Keďže leto nie je vôbec dobré obdobie na herping, samozrejme, že som nemal takmer žiadne šance nájsť všetky druhy. Ale aj tak, podarilo sa mi tu chytiť moju najväčšiu trofej doteraz.

Život som mal rozplánovaný nasledovne: Herping včasráno do desiatej, počas dňa oddych a večer opäť herping. Kvôli horúčavám sú hady aktívne iba včasráno a neskoro večer. A tak aj bolo. Prvý deň som prezrel záhradu hotela, kde sme pobudli, kde som videl najčastejšieho plaza tohto ostrova – jaštericu taliansku (*Podarcis siculus*). Hneď v ten prvý deň sa mi podarili dobré fotky, čo ma veľmi motivovalo. Adaptoval som sa na prostredie, urobil si plány a nasledovné ráno som sa vybral na prvý ozajstný herping.

Vstal som pred piatou. Vonku bola ešte tma. Batoh som mal schystaný už večer, takže som sa iba naraňajkoval, obliekol do terénneho oblečenia a vyrazil. Keď som opustil hotel, slnce sa už pomaly zmocňovalo horizontu. Neďaleko hotela bol les, ktorý bol ideálnym prostredím pre hady. Obsahoval množstvo priestranných lúk, ktoré boli obklopené kamennými múrikmi. Kráčal som a obdivoval prostredie. Bol som plne motivovaný a neváhal som: dvíhal som hneď prvý kameň. Nenašiel som však nič. Pokračoval som ďalej. Chodil som nekonečne dlhými cestičkami, prevracal každý kameň, kontroloval každý pohyb, ktorý som zaznamenal kútikom oka. Hadov však nebolo. Pod jednou stenou som našiel jedného škorpióna rodu *Euscorpium*. Vyfotil som ho a pokračoval ďalej. Takých som našiel v ten deň ešte trocha, každý bol inakší. Dlhé boli maximálne šesť centimetrov.

Keď sa slnko už vyšplhalo na oblohu, na múroch sa objavili prvé jašterice: jašterice talianske (*Podarcis siculus*), ktoré som už videl a nový druh, jašterica jadranská (*Podarcis melisellensis*). Opäť si ich fotím a pokračujem ďalej. Avšak, onedlho som už jasne cítil vriace lúče slnka na tyle a uvedomil som si, že je už čas sa vrátiť. Bol som dosť ďaleko od hotela. Prešiel som jednou úzkou cestičkou a objavil chodníček do dediny. Ním som sa spustil až k pláži a ňou

sa vrátil na izbu. Sňal som zo seba hrubé nohavice a prepotené tričko som prevesil na balkóne a šiel do mora. Počas dňa som obdivovalorské dno. Videl som množstvo nádherného sveta, ježovky, holotúrie, kraby, mnohé ryby (jednu sa mi podarilo aj identifikovať, išlo o kniažika dúhového

(*Coris julis*)). Pestrosť tohto nádherného sveta bola naozaj očarujúca. Jednu ježovku som si dovolil aj vybrať. Zbadal som ju na samom dne, zhruba dva metre pod vodou. Nadýchol som sa, mocne zakopal nohami. Chytil som ju a vytiahol. Samozrejme, hneď som ju aj vrátil na pôvodné miesto. Deň ubehol rýchlo a stmievalo sa. Opäť bol čas na herping. Nech však skrátim, ten večer som neuvidel absolútne nič. Úprimne ma to dosť demotivovalo, lebo takýto ostrov plný hadov a ja som zatiaľ nenašiel ani jedného, bolo dosť smutné. Opakoval som si však, že je leto a šance na hady sú tým pádom zdatne nižšie.

Pár týždňov pred samou „dovolenkou“ som si od kamaráta Michala Šulca z Libercu (Česká republika), ktorý bol na Krku herpovať niekde v máji, vypýtal konkrétnejšie lokality. Mne najbližšie a najdostupnejšie bolo jazero Ponikve, pár kilometrov od ubytovne. Nuž som sa tam jedno ráno pobral. Tu sam mal opäť veľké očakávania. Lokalitu bolo však veľmi ťažké nájsť, lebo do daného lesa bolo veľa cestičiek a iba jedna viedla k jazeru. Čas bežal rýchlo a slnko stúpalo na oblohu. Musel som si švihnúť. Vybral som si jednu z cestičiek a šiel ňou. Kráčal som červenkavou štrkovitou podlahou, obklopený stromami. Bol to naozaj jedinečný habitát, v akom som ešte nemal možnosť pracovať. Po chvíli kráčania som zazrel tabuľu, na ktorej písalo, že ide o loveckú zónu. Vedel som, že som nešiel tou správnou cestou. Povedal som si však, že to nakoniec nevaďí, lebo aj tu sú šance na hady identické. A to sa mi aj potvrdilo: všimam si, ako sa v tráve mihol pohyb, obraciam hlavu tým smerom a vidím jednu nádhernú štíhlovku žltozelenú (*Hierophis viridiflavus carbonarius*). Išlo o dosť dlhého jedinca, celkom čiernej farby. Jedná sa o poddruh, ktorý sa vyskytuje na niekoľkých lokalitách, vrátane Krku. Rozbehol som sa za ňou, podarilo sa jej však zdrhnúť. Darmo som ju hľadal v kamennom múriku, akoby sa bola prepadla pod zem. Bol som našťvaný no zároveň rád, že sú hady predsa aktívne. Pokračoval som ďalej, až som sa dostal nakoniec cesty. Pokračoval som aj tak ďalej, no keď som sa už priveľmi vzdialil, otočil som to. Slnko už bolo vysoko a obklopovalo celý ostrov. Bol čas sa vrátiť. Cestou si všimam pár zaujímavých kobyliiek a jašterice talianske.

Deň som opäť trávil relaxovaním. Avšak, majtelia tohto objektu, starší manželský pár, ktorých dobre poznáme z našich minulých dovolení na tomto mieste, mi hovoria, že tu,

v záhrade sú slepúchy najčastejším plazom. Slepúch je beznohý jašter, ktorého som žiaľ ešte nemal príležitosť nájsť a vyfotiť. Na tomto ostrove žije a so svojim „bratrancom“, slepúchovcom žltým, ktorému sa veľmi podobá, akurát je slepúchovec oveľa väčší. Tieto dva jaštere boli jedným z mojich najväčších cieľov. Pýtam sa majiteľov na túto tému viac, až mi nakoniec pán Žarko sľúbil, že si o pár dní nájde čas, a pomôže mi prekutať nejaké nedostupné miesta záhrady, kde vídal slepúchy. Bol som nesmierne šťastný a poďakoval som sa mu. Mimochodom, oni majú aj vnuka menom Rok, s ktorým som tu naposledy lovil kraby a ryby v mori včasráno a neskoro večer. Bolo mi trochu ľúto, že tu teraz nebol, lebo by nám bolo dvom herpovať zábavnejšie.

A večer tu bol opäť. Tentokrát som sa nevypratal až na to jazero Ponikve, ale som zašiel do lesa, kam som šiel aj na začiatku. Nachádzam pár zaujímavých pavúkov a štúrov, kobyľky dosť veľkých rozmerov a zajaca poľného (*Lepus europaeus*). Z plazov však opäť nič. Ráno som zašiel zasa na Jazero Ponikve (tentokrát som cestu trafil). Slnko už pražilo ako divé. Ťažký batoh mi visel na pleciach a foťák sa pohojďával na krku. Toto jazero sa nachádzalo hlboko v kotline a cesta k nemu bola strmým svahom po kameňoch, dlhým zhruba dva kilometre. Ťažké pohorky a dlhé nohavice mi krok týmto terénom zľahšovali. Občas som zdvihol nejaký dobrý kameň. Nebolo pod ním však nič. Z cesty sa predomnou uhýnajú iba jašterice talianske a jašterice jadranské. Bolo mi neuveriteľne teplo, kvapky potu sa mi stekali zátylím na chrbát. Uvedomoval som si, že ma čaká aj cesta svahom naspäť, čo bude ešte náročnejšie. Kráčal som ďalej, už som bol zišiel aj dolu, no keď som si uvedomil, že toto nedáva zmysel, pohl som sa naspäť. Bolo už zhruba desať hodín a vonku hádam 40°. Cestou späť som si aj ďalej všimol každé miesto, ba som aj zišiel z dráhy do lesa, avšak ničovate nič. Vrátil som sa na izbu, prepotený. Bagandže som si sňal z nôh a nechal ich vyluftovať. Utekal som sa hodiť do mora. Z týždňa už ubehli tri dni a zostali mi ešte tri. Okrem štíhlovky, ktorá mi utiekla som nevidel prakticky nič. Už ma toto úprimne dosť demotivovalo. Hovoril som, že ešte nie je koniec, avšak stále ten zlý pocit vo mne horel. Večer som sa na herping vybral opäť, no zasa nič. Už to bol piaty, prakticky neúspešný pokus. Ráno som už nevstal motivovaný, no predsa som sa odtiahol do terénu. Nič. Opäť nič. Ani len jašterica. Vtedy som sa rozhodol, že napíšem Living Zoology, manželskému páru z Brna, ktorý sa herpingu venuje profesionálne. Precestovali pol sveta hľadajúc plazy. Nevedel som, či niečo robím zle počas hľadania, tak som si predsa overil, či pre mňa nemajú nejaké špeciálne rady ako na to. Mobil som nechal tak a čakal na odpoveď. V ten deň som sa jej však nedočkal. Večer sa mi už ani tak nechcelo ísť, no predsa som nechcel nič vynechať. Rozhodol som sa, že skúsím nájsť gekóny. Dodnes som si nie istý, či tam vôbec nejaký žije, ale stanovište bolo dobré. Keďže sú gekóny nočný druh, počkal som, kým sa spustí noc. Začal som snoriť okolo hotela. Gekóny obyčajne vyhľadávajú osvietené miesta, takže som kontroloval každú lampu a svetlo. Spustil som sa k moru, na pláž, k lokálnej krčme, v záhrade hotelu... Opäť nič. Ani som to veľmi neriešil a šiel si ľahnúť. V tú noc prišla búrka. Lialo sa ako z kanvy hodne dlho. Ráno, keď som vstal, záhrada bola mokrá. Moja nádej stúpila. Slnko malo svietiť ako obvykle. Hovoril som si, že teraz sa hady budú musieť výjsť zohriať. Demotivovaný z X tisíc minulých neúspešných pokusov som zvažoval, či ísť. Až napokon som si povedal, veď toto mi je predposledný deň, počasie je sľubnejšie ako minule, tak prečo nie. A tak som sa opäť navliekol do terénnych nohavíc, na nohy ťažké pohorky, na plecيا batoh a čakal som, kým slnko začne hriať. Potom som sa vybral do prírody.

Šiel som obvyklými dráhami lesa, kde som chodil doteraz, až som túlaním zablúdil niekde úplne ďaleko, do neznáma. Chodil som úzkou cestičkou, ohradenú kamennými múrikmi, za ktorými boli husto rozvrhnuté stromy. Všimam si mraky jašteríc jadranským a talianskych. Oblohou sa vznášali včeláriky zlaté (*Merops apiaster*). Sú to nádherné, pestrofarebné vtáky. Všade panovala tichosť. Počul sa iba šuchot vysokej trávy, ktorá sa pohojďovala na jemnom vánku. V jednom okamihu, si všimam niečo na kameni. Išlo o jaštericu. Videl som, že je oveľa inakšia ako ostatné. Opatrne som sa priblížil a zisilil, že ide o jaštericu červenobokú

(*Algoryoides nigropunctatus*). Je to tmavomodrý jašter s červenou bradou a bokmi. Mal som radosť, že som nadbehol na nový druh a fotím si ho. Z nejakého dôvodu mi práve tento druh dodal motiváciu. Asi preto, že išlo o niečo nové. Vedel som, že som dosť ďaleko od hotela, tak som sa pobral smerom naspäť. Keďže počasie bolo oveľa znesiteľnejšie ako minulé dni, zostal som sa ešte túlať. Všimam si ďalšiu jaštericu červenobokú, tentoraz juvenilného jedinca. Prechádzam

vedľa lúčky, kde sa pásli ovce. Miesto bolo naozaj nádherné. Chodím tak cestičkami za nosom, všimam si občasné smerovky a dívam sa krajinou. Opäť už ubehlo dosť času, až som sa napokon rozhodol vrátiť sa. Bol som nešťastný, že som ani len nevidel hada, ale táto jašterica mi urobila veľkú radosť. Avšak, predčasne som púšťal slzy. Ako som sa vracal, v jednom okamihu som si v kríkoch kútikom oka všimol pohyb. Spozornel som. Netrvalo dlho, kým som si všimol hrubý trup plaziaci sa. Rýchlosťou svetla som sa rozbehol a vopchal ruky do kríkov. Bolo v ňom trnie a doškriabalo ma.. No, hada som sa zmocnil! Chytil som ho za chvost a opatrne ťahal. Išlo o obrovskú, skoro 170 centimetrovú užovku štvorpásku (*Elaphe quatuorlineata*)! Teno silný plaz sa nechcel vzdať a pár minút sme tam spolu bojovali. Až som ho nakoniec vytiahol. Áno. Držal som ho vo svojich rukách! Užovka štvorpása je najzriedkavejší druh hada v Srbsku, ale v Chorvátsku žije v dosť veľkých počtoch. Ide o hady, ktoré môžu byť dlhé aj dva metre a charakteristické sú pre ňu štyri čierne pásy, ktoré sa jej tiahnu trupom až po chvost. Jediniec, ktorého som chytil, bol však veľmi nervózny a nechcel sa prestať hýbať. Trvalo mi hrozne dlho, kým som ho na pár sekúnd ukludnil a vyfotil.

Zhruba hodinu som tam bol a fotil ho. Avšak, počas celej tej doby, sa ma ten had ani len nepokúsil uhryznúť ani nič podobné (samozrejme, išlo o nejjedovaty druh, ale aj tak). Jediné, čo sa celý čas pokúšal bolo utiecť. Medzičasom tam prešlo niekoľko okoloidúcich, ktorý na mňa hľadeli a nevedeli presne, čo povedať. Napokon, keď som všetko vybavil, som toto nád-

herné mohutné zviera vypustil na miesto, kde som ho našiel a šťastný od päty po hlavu, šiel do hotela. Avšak, toto nie je koniec. V tomto momente sa celé dobrodružstvo len začína.

Ráno som ešte raz predsa odišiel do terénu natočiť nádherné pejsáže, lebo som to ešte neurobil. Prešiel som celú cestu ako včera, zastavoval sa a točil. Našiel som jeden zvek hada, no do dnes som si nie istý, o aký druh sa jedná (predpokladám užovka nočná (*Telescopus fallax*)). Keď som skončil, odpochoďoval som domov oddychovať. No všimol som si, že mám na mobile správu. Otvoril som to a zistil, že mi odpísali Living zoology. Ospravedlnili sa, že mi iba teraz odpisujú, no boli zaneprázdnený cestou na Krk a momentálne dorazili! Vtedy som si myslel, že sa mi sníva. Dočítal som správu, kde sa ma pýtali, kde som ubytovaný. Dal som im adresu a oni na to: „Ok, momentálne sa chystáme do terénu, ohlásime sa, ak niečo nájdeme a potom večer môžeme spolu zaherpovať ☑ Počujete to? Tri roky ich sledujem iba cez internet, ich videá a reporty zo všetkých častí sveta, kde nachádzali rôzne zvieratá. Občas som im niečo napísal, môž povedať, že sme sa nejak cez internet poznali, no teraz mám zrazu príležitosť ísť spolu s nimi na hady. Iba tak, zrazu! Po piatich neúspešných dňoch a dvanástich neúspešných herpingoch, táto dovolenka, ktorá v mojich očiach bola expedícia, sa zvrtila na toto. Nemohol som veriť.

Poobede sme spolu s pánom Žarkom, majiteľom ubytovne, šli prezrieť nejaké miesta, kde by mali byť slepúchy. Nenašli sme ich. No absolútne mi to vtedy neprekážalo. Ešte mi povedal a ukázal fotku, že minulý deň, keď bol neďaleko mesta Rijeka, videl na ceste mŕtveho hada. Išlo opäť o štíhlovku žltozelenú.

Večer bol tu hrozne rýchlo. Teda, nie ani večer, ale slnko už toľko nerpražilo. Čakám pred hotelom, foťák okolo krku a batoh na pleciah. Rozmýšľam, ako by mohlo vyzeráť auto Living zoology. Myslel som si, že to určite musí byť nejaký džip s dusterom, alebo pick-up s hrubými kolesami. No, keď som zazrel malé, utešené auto, ktoré vôbec nepripomínalo prírodovedcov, bol som trochu prekvapený. A potom, z neho vystúpili tí ľudia, ktorých som dovtedy videl iba na internete, či už v Afrike, alebo Ázii: Matej a Zuzana Dolinayovci, alias Living zoology. Podali sme si ruky, oficiálne sa zoznámili. Prívetivejších ľudí som asi nikdy nevidel. No veď, sú z Česka, hovoril som si. Tam je každý taký. Prehodili sme pár slov a razom nasadli do auta a vrhli sa na lokáciu pri dedinke Njivice. Od úžasu som ani nevedel, čo hovoriť. Tém bolo samozrejme milión, ale som nejak stále bol pod nejakým druhom šoku. Neskôr sme sa rozštebotali a cesta trvala krátko. Zastali sme vedľa cesty, oni si vzali háky, lebo bola šanca aj na jedovaté hady a pohli sa do lesa. Kráčali sme úzkou cestičkou, vedľa nízkeho kamenného múra. Neprešli sme ani sto metrov, keď si v tom ako prvý všimam jednu štíhlovku žltozelenú na ňom. Razom som sa vrhol, no tento had je tak neuveriteľne rýchly, že som sa ho ani len nedotkol a už zmizol. Spomenul som si, ako sa mi stalo toto isté s rovnakým druhom pred niekoľkými dňami. Pokračujeme ďalej. Prechádzame opäť nádhernými miestami. Odbočili sme z cesty do vysokej trávy. Tu som si musel dávať pozor, kam šliapem, lebo stupiť na vretenicu by nebolo dobré ani pre ňu a ani pre mňa. Otvoril som štvore očí. Zuzka si v tom všima jednu veľkú zaujímavosť: Lelka lesného (*Caprimulgus europaeus*). Tento vták už vzbudzuje pozornosť svojím vzhľadom. Pokúsila sa ho zdokumentovať, odlieta však. Hľadáme ďalej, hodiny ubúdajú a pomaly sa začalo stmievať. Šance

na hady sú však rovnaké. Nachádzame jedného obrovského škorpióna a hromadu kobyliiek. Už sme sa blížili koncu tejto dráhy, v tom som si opäť všimol pohyb pri mojej nohe. Opäť štíhlovka žltozelená. Bol som rýchly ako blesk, a predsa odbehla. Bola to nepredstaviteľná rýchlosť. Zatiahla sa medzi korenie najbližšieho stromu. Pchal som tam ruky, Matej vytiahol kameru, všetko dokumentoval, no nič. Došli sme do konca dráhy a zvrtili sa. Ďalej si však všetko všimame. Slnko už mlelo z posledného a mesiac sa zmocňoval oblohy. Všimame si na strome plcha (Glis glis), ktorého sa mi podarilo natočiť. Toto zviera som chcel nájsť pred niekoľkými mesiacmi a teraz som to konečne zdolal. Kráčame, dávame si pozor, kam stúpame, lebo bolo na ceste plno kobyliiek. Bola už noc. Obloha bola čistá a plný mesiac nám osviecoval cestu. Ubehlo to hrozne rýchlo a už sme boli naspäť. Žiaden had. Uprostred cesty si všimame ďalšieho lelka, no akonáhle sme naňho posvietili, vzlietol. Neďaleko bola na ceste zrazená ešte jedna štíhlovka žltozelená a dokumentujem si aspoň takú. Nasadli sme do auta a bol čas na Road Cruising (vozenie sa autom po ostrove a hľadanie hadov na ceste). Opatrne sme šli rôznymi cestami, dostali sa na samé okraje ostrova, kde nebolo nikoho, cez malé dediny, po lesy. Kvôli môjmu včasnému vstávaniu ma pomaly vychytávala únava, či som chcel či nie. No oči mi stále boli aktívne. Na ceste si všimame ďalšiu mŕtvu štíhlovku žltozelenu a neskôr nám pred autom prebehli dve líšky.

Na izbu som prišiel zhruba o polnoci. Rozlúčil som sa s Livingami a šiel spať. Zajtra ma čaká dlhá cesta.

Krk sme opustili zhruba o ôsmej a GPS nás starostlivo navigoval do Srbska. Cestou si prezerám všetok materiál, ktorý prinášam a ešte stále som bol pod silnými dojmami. Matej sa mi ozval, lebo v to ráno šli ešte raz na herping. Chytili nádhernú užovku štvorpásku (to isté, čo aj ja) a veľkého slepúchovca. Úprimne, hrozne som im to závidel a bolo mi ľúto, že som tam nebol s nimi, no aj tak som sa nemohol sťažovať. Zagrataloval som im a zaželel im šťastnú cestu, lebo ich expedícia sa na Krku iba začala. Cestovali ďalej na juh, cez Čiernu horu, kde sa taktiež zastavili, až do Albánska, kde im bola hlavná destinácia. Ešte raz som sa im poďakoval, že ma zobrali so sebou a už som vedel, že sem na Krk musím prísť niekedy na jar, keď je plazov najviac, či už s nimi, alebo sám.

Text a fotky: Viliam Spevák, 8.a

Čo ma bolí, čo ma trápi...

Mať rád je o nič menej ako žiť

Každý človek sa narodí kvôli láske. Ona ho nikdy neopustí, no môže sa iba zviacnásobiť.

Tú lásku, ktorú nám preniesli rodičia treba deliť. Na láske je čarodejné to, že keď sa delí ona sa vlastne znásobňuje. Pozor, láska nemôže vyvolať iba pohladenie, niekedy je práve ona tá, ktorá vyvolá smútok, ale to nie je dôvod kvôli, ktorému ju treba opustiť. Pre lásku treba vždy bojovať, hoci niekedy potonie do melanchólie, treba ju z nej vytiahnuť, nezáležiac na tom koľko hlboko sa ponorila do toho snehu. Aj malá iskra lásky, pohľad, môže zamrznutý ľad vôkol srdca roztopiť, ikeď niekedy tá chladná voda sa prejaví vo forme slz, ony sú tie, ktoré symbolizujú úspech. Ludia hovoria, že srdce je červené, no vlastne je zostavené z mnohých odtiení, jeden je ten rodičovský, druhý medzi partnermi a zase tretí ku vlasti, alebo rodnému jazyku, kvôli každej treba bojovať. Nestačí vždy rozbúchanie pulzujúceho orgánu, aby sme správne spoznali tú čistú lásku, ale láska stačí na rozbúchanie srdca.

Pre mňa je láska motiváciou, ktorá vo mne budí ochotnosť pre ranné vstávanie, preto pokladám, že milovať je o nič menej ako žiť.

Matej Marčok 8.a

Tanec, Matej Marčok 8a

Tanec, Peter Šulán 8.b

Čo znamená mať rada niečo alebo niekoho? Ja mám rada rôzne veci, zvieratá a ľudí. Tak-tiež mám rada zimu, sneh a nemôžem sa dočkať vianočných sviatkov.

Sviatočná atmosféra na mňa pôsobí príjemne a dáva mi dobrú náladu a energiu. Počas sviatkov sa teším na darčeky a chutné jedlá, ale tiež mám rada ten okamih, keď ja niečo niekomu darujem. Dlhو uvažujem o tom, čo by pre koho bolo pekné prekvapenie. Tiež premýšľam o tom, aký je ten človek a čo pre mňa znamená.

Žijeme v urýchlennom čase, keď ľudia kvôli záväzkom nemajú na seba čas. Nemajú čas ani pre svojich najbližších. Čas vianočných a novoročných sviatkov je obdobie, keď sme všetci spolu, keď sa navštevujeme a trávime spoločné chvíle. Je to život. V týchto chvíľach treba ukázať našu úprimnú lásku k rodine. A nielen vtedy, ale prejavy lásky a úcty treba preukazovať každodenne. Mať rada svojich príbuzných, kamarátov a známych nám činí život krajším.

Hovorí sa, že skutočná láska nie je jednoduchá a jednoduchá láska neexistuje. S touto komštatáciou súhlasím, lebo stále si nájdem osobu, s ktorou si rozumieme, ale tá osoba rýchlo odíde. A žiť znamená milovať. Teda milujte všetko vôkol seba a váš život spestrí láska.

Petra Pintírová .8.b

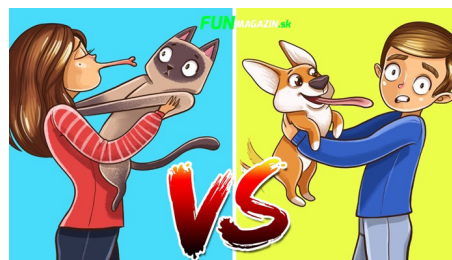
Učítelia a žiaci cez klúčovú dierku

„Jurko, prečo trháš v kalendári každý deň tri listy naraz?“
„Aby boli čím skôr prázdniny.“

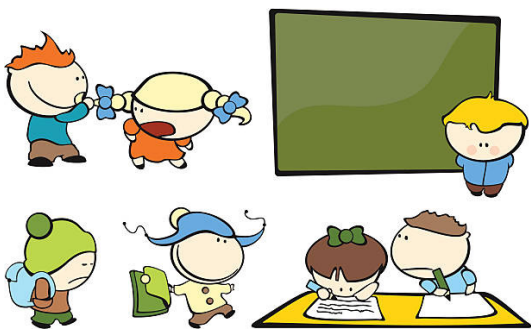

Malý Jožko sa vyťahuje
pred kamarátmi:
„Chalani, môj pes vie klamať!“
„To nie je možné!“
„Tak dávajte pozor! Beny, ako robí mačka?“
„Haf-haf!“
„No vidíte!“

Katka sa pýta mamy:
„Mami, môžem sa pozeráť na telku?“
„Áno, môžeš,
ale nezapínaj ju!“

Milan príde domov a hovorí:
„Dostal som jednotku z matematiky
a päťtorku z hudobnej.“
„A to sa ti po tej jednotke chcelo ešte spievať?“

„Peťo, prečo si včera neprišiel do školy?“

„No, viete, pani učiteľka,... ja som... bol som...“ jachtá Peťo.

„A mám ťa! Ty si bol za školou!“

„Ale pani učiteľka, keby som bol za školou,
Tak by ste ma predsa videli z okna kabinetu!“

Starý otec sa pýta vnuka:

Janko, ako ďaleko si s tou angličtinou?“

„Už viem povedať dobrý deň, ďakujem a prosím.“

„To je výborné! To si doteraz nevedel ani po slovensky.“

Janka ide znovu spať s mokrou hlavou.
Otecko je už nahnevaný, a tak sa pýta:
„To naozaj musíš všetkým
rybičkám dávať pusu na dobrú noc?“

Večer spieva stará mama vnúčkovi
uspávanku. Po chvíli sa vnúček ozve:

„Babi, nemohla by si si ísť spievať do kuchyne?
Mne sa chce strašne spať.“

Skvelý deň

Jedného dňa som sa hneď po zobudení cítil 😊 _____

Emócia

a vedel som, že tento deň bude špeciálny. Obloha bola 🌈

_____ a počasie bolo ☀️ _____, takže som vyskočil

Farba

Počasia

z postele, obliekol som si 👕 _____ a obul _____

Druh oblečenia

Prídavné meno

_____ a bol som pripravený _____.

Typ obuvi

Sloveso

Vonku som naskočil na prvý 🚌 _____, ktorý ma

Typ vozidla

zaviezol priamo do 🏢 _____. Šiel som 🗺️ _____,

Mesto

Smer

kým som nedošiel do obchodu, v ktorom predávajú _____

Prídavné meno

_____, a kúpil som si skvelé _____ !

Podstatné meno v množnom čísle

Prídavné meno

Podstatné meno

Potom som si dal 🍦 _____ v 🍕 _____. Bolo

Typ jedla

Typ reštaurácie

veľmi 🌡️ _____, napriek tomu sa však dalo _____.

Teplota

Sloveso

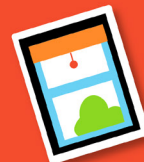
Nakoniec som sa vrátil domov. Nakrmil som _____,

Zvieratá

potom som sa posadil na 🛋️ _____ a pomyslel som si: „Aký

Kus nábytku

_____ deň!“

Marienka má meniny. Pomôž jej prejsť bludiskom k torte. Poznáš aj ty nejakú Marienku?

Bludiská

Dokonči náhrdelník. Ktorá farba je na rade?
Spoj čiarou korálky v správnom poradí.

Časopis žiakov a učiteľov ZŠ Jána Čajaka v Petrovci (občasník)
Sládkovičova č.2 Báčsky Petrovec

OKIENKO VYDÁVA A TLAČÍ NOVINÁRSKY KRÚŽOK
Všetkým autorom za nezištný súhlas publikovať ich práce ďakuje REDAKČNÁ RADA